Ч. 67 Неділя 24 марця (5 цьвітня) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20
Поодиноке число	1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45
Поодиноке число	3 кр.

На сьвята під розвагу.

Христос воскрес! Во істину воскрес! — Сими словами будемо завтра витати одні других а відтак при сьвяченім будемо взаїмно желати собі всего добра. Воскресение Христове — то сьвітле торжество, то важна памятка для цілого сьвіта Християньского, котра пригадує нам Того, що ставшись чоловіком притерпів страшні муки і закінчив смертию на хрестї, щоби відтак третого дня чудесною, божественною силою, в цїлій своїй славі воскреснути із гробу і сповнити заповіджене ще в старім завітї дїло спасения людского роду.

Весь сьвіт християньский на Всходї і Заходї, на Півночи і на Полудни обходить сьвітло і величаво се велике сьвято, але мимо того звичаї при яких обходить ся се сьвято не всюди однакові. Не маємо тут на думцї тих звичаїв, котрі становлять релїгійну часть або обряд в обходженю Великодних сьвят, лиш ті звичаї, можна би сказати, місцеві, які вяжуть ся з сим сьвятом, а котрі, як се відомо кождому, хто знає хід і розвій культури у поодиноких народів лишились у декотрих народів ще з тих часів, коли сьвітло науки Христової ще їх не озарило було, коли їх предки були ще поганами. Церков Христова не противить ся нинї тим звичаям, бо они позістали лиш чистими звичаями, без всякого глубшого значіня і давно вже перестали бути обрядом якоїсь поганьскої віри. У нас н. пр. відбувають ся підчас Великодних сьвят прилюдні забави „гагілки“ або „гаївки“ таки коло дому Божого, а Церков тому не противить ся, бо то забави невинні, ненарушаючи в нїчім самої віри в Христа, Спасителя нашого.

Але суть ще й инші у нас звичаї і на ті іменно хочемо звернути увагу. В нашім краю особливо водить ся звичай, що на сї сьвята пече ся і варить ся як найбільше, а столи заставляють ся сьвяченим як найобильнїйше. Кождий і найбіднїйший старає ся, тягне ся з послїдного, щоби стіл у него був не то вже не порожний, але повний, щоби, як то кажуть, аж угинав ся від всякого добра. Того звичаю де инде нема. Та й зовсїм справедливо. Бо чи той, хто поставить у себе на столї паску, як гора, має більше Христа в своїм серци, як той, у котрого пасочка, як бохонець, або котрий таки зовсїм єї не має? Або чи порося з хріном в зубах на столї то таки справдї може викликати якесь инше, благороднїйше чувство, а не лиш надію на то, що буде що попоїсти більше як до сита?

А придивіть ся лиш лїпше з боку, що то дїє ся у нас на Великоднї сьвята! Чи так пристало на християн обходити память Того, що пострадав за нас на хрестї житє? Гляньте лиш на хвильку перед тим, заким сьвященик вийде сьвятити пасху, на той нарід, що уставив ся рядами коло своїх посудин з всїлякним добром, що там дїє ся; як там одна господиня зиркає другій в корито, чи у шафлик, щоби опісля мала о чім через кілька недїль говорити з своїми сусїдками. Кілько то відтак з того обмови, кілько образи Бога?! А опісля, коли вже вернуть з церкви до дому, що то не дїє ся! О тім писати не треба, бо й годї би все списати, а всї знають то дуже добре. А що дїє ся у Великоднї сьвята по містах? Аж сумно згадати. Куди не глянеш на улици, всюди повно підпитих і пяних; одні ходять пішки, бо не мають за що їздити, а другі кажуть ся возити, бо ноги їх вже не слухають. Вечерами шинки повні, бо дома ще за мало було, пятика і бійки. То християни так обходять своє найбільше сьвято.

Чи не лїпше, чи не правдиво по християньски було би залишити сей звичай? Розважте собі тепер то підчас сьвят, коли зможете і схочете. Атже у нас і так вже дійшло до того, що богато сїльских господинь не печуть собі пасок, лиш або купують у жидів або дають собі жидівкам печи. Отто християньска паска, що єї жидівка спекла, або жид місив! Подумайте собі, кілько то гроша минає ся сих сьвят. А часи тяжкі, дуже тяжкі! Добре то було давнїйше справляти сьвята, коли жило ся в гараздї, коли було всего подостатком. Але тепер за день, два розкоші і доброго житя треба місяць, два жити дуже скупенько або таки голодувати. Обжирством і піяньством правдивий християнин не величає свого Бога, свого Спасителя. А що-ж иншого дїє ся у нас? Нехай нам нїхто не каже: Ми прецї ходимо в ті сьвята до церкви молити ся Богу. — То фарисейство. Правдивий християнин молить ся Богови не лиш словами але й дїлами. А які то дїла в сї сьвята знаємо всї дуже добре. Люди руйнують ся лиш морально і матеріяльно. Отже ще раз кажемо: розважте при сьвятах, чи не лїпше би залишити сї звичаї? чи не вийшло би то в користь житя тут на земли і там в небі?

Христос воскрес!

(Оповіданє з російского П. П. Каратиґіна).

(Конець).

Нїякі просьби не помогли, старший був твердий як скала. А тут нова біда! Афима ледве ходить: вагітна.

Оп, ще чого не стало! — заворкотїли всї огородники. Однїй дитинї ще два роки не минуло, а тут вже друге іде!

Ненила, бувша баба-повитуха, милосердна жінка, дала Афимі добру раду: їхати до шпиталю, сказати що дитина незаконна, а самій наймити ся за мамку. Рада добра, нема що казати, але за таку штуку підеш в тюрму! Трохимови голова закрутилась. Немов яке їдовите насїнє запала в єго голову зла, божевільна гадка. Не він перший, не він послїдний. О чотири версти місто, а там живуть богаті люди; виглядїти якого богача, підкрасти ся, чи не удасть ся чого взяти... От! І та гадка вбила ся в голову бідолахи і докучає єму, як овад коневи в спеку і як на злість, всї обставини складають ся так, немов би сама доля пхала Трохима на ту дорогу. Два дни по благовіщеню, іменно в четвер, 27-го марта старший післав Трохима до Петербурга на Никольский ринок до склепу, спитати тамошного господаря, Синебрюхова, коли він велить привезти огірки і салату: на самі сьвята чи скорше?

— Господар добрий, дасть тобі на горілку — додав старший заохочуючи Трохима.

Трохим скоро побіг, найшов склеп Синебрюхова, застав господаря. Той дуже утїшив ся вістию, велів привезти сьвіжу зеленину в цьвітну недїлю і дав Трохимови четверака на горілку. Поволїк ся бідняга назад до огорода, але по дорозї при Сухарнім мостї зайшов в шинок, щоби пропити свій малий заробок. Народу було не много, за столом коло вікна сидїло двох молодих парубків, оба підхмелені: один гостив приятеля і був вже дуже розжалїблений.

— Ти таки знай, що лїпшого чоловіка нема на сьвітї як моя хрестна мама і тому нинї в день єї імянин я уважаю моїм обовязком випити. Розумієш?

Приятель щось пробурмотїв.

— Пелагія Яковлївна Степанова честна старушка! — говорив перший з жаром. — Я — як знаєш — свиня. Правда?

— Та правда.

— А она все на мене добра. Нинї.... от, Боже, що тут казати! Служби не було, часи, я хотїв принести проскурку, не можна.... ну й замість проскурки купив колач, приходжу: „З днем ваших імянин, матусю хрестна!“ А она, голубка, поцїлувала мене в чоло, приймила кавою і подарувала рубля.... Так! А я за цїлоденну роботу дістаю сорок копійок. Що-ж, чи можу я нинї погуляти? Га, правду кажу? Можу?

— Певне що можеш.

— О, моя хрестна мама — що правда — честна людина. Та й чого їй треба: одна як палець, богачка, свій дім і всякі вигоди та й сад свій....

— А дім де?

— Та я-ж тобі сто разів говорив: на Прядильним переулку, від Англицкого на лїво, третий від кінця. Кажу я єї кухарцї Василисї і Никифорови — двірникови: „вас справдї Бог хоронить!“ Всїх їх мешкає в цїлім домі четверо — хрестна мама, Анфіса Матвіївна, поважна старушка, Василиса не дуже від них молодша і Никифор, також не лїпший від баби.... А ти чого слухаєш? — спитав нагле похрестник, поглянувши на Трохима, що стояв коло стола. — Ми між собою розмавляємо....

— Я знаю купчиху Степанову! — збрехав Трохим.

— Чи мало то Степанових.... А в вашої стороні то досить дивно мішати ся до чужих розмов. Я вам одно скажу — забирайтесь звідси.

Трохим подав ся до дверий.

— Якийсь гільтай — проворчів за ним похрестник Пелагії Яковлївни.

Не пішов до дому Трохим. Немов би єго що штовхнуло пішов попри Калинкинів міст і спитавши якогось прохожого, де Прядильний переулок і дім Степанової, пішов тамтуди. Ось сад, а ось і хата: девять вікон до улицї, цьвітии на вікнах, зелені штахети.... Три старушки і двірник.... А ось і він як раз коло воріт..... та й старий-же чоловік!

— То дім купчихи Степанової?

— Той. А тобі на що?

— Менї треба дому Артемева.

Перегляд політичний.

Дня 8 с. м. розпічнуть ся в Будапешті конференциї міністерияльні, на котрих має бути уложений спільний буджет. В конференциях возьмуть участь також міністер війни Кріґгамер і бар. Калляй.

З'їзд цїсаря нїмецкого з королем італїяньским у Венециї назначено рішучо на день 12 12 с. м. Наслїдник італїяньского престола поїде також з родичами до Венециї. Чи приїзд шведского короля до Італї стоїть в якій звязи з теперішним з'їзеом монархів і мужів державних, годї сказати.

У францускій палатї послів відповів оногди президент міністрів Буржоа на інтерпеляцию в справі заграничної полїтики і сказав, що в поході на Донґолю мають всї держави спільний інтерес, бо похід той значить лиш продовжене окупациї Єгипту Англїєю. Франция поступає спільно з Росиєю в спільній справі. Палата ухвалила відтак правительству вотум довіря 309 голосами против 213.

Після приватних вістий з Каїру ситуация в Скавінї над Червоним морем стала дуже прикра. Осман Дїґна іде з великою армією до границь Єгипту.

Новинки.

Львів дня 4 цьвітня 1896.

— **Христос воскрес!** Тими словами витаємо наших Вп. Читателїв при надходячих сьвятах сьвітлого Воскресенїя Христового, бажаючи їм щастя і всякого добра!

— **Іменованя.** П. Намістник іменував ц. к. канцелїстів Намістництва: Ів. Пекаря в Добромили і Йос. Кравса в Турцї ц. к. секретарями повітовими, а ц. к. секретаря повітового Домин. Дельмана в Камінцї і канцелїста Намістництва Стеф. Чарнецкого в Кракові ц. к. официяльами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. секретаря повітового Сильв. Роека з Бібрки до Львова.

— **Ц. к. Намістництво** удїлило презенти на опорожнену парохію в Новици, пов. калуского, цїсарского наданя о. Романови Кунцевичеви, греко-кат. пароховн в Станимири.

— **Виграні льоси.** При вчерашнїм тягненю льосів Рудольфа головна виграна 15.000 зр. припала на серию 3996 ч. 44, друга виграна 3000 зр. на сер. 502 ч. 36, третя виграна 1200 зр. на сер. 1398 ч. 24. — При тягненю льосів державних з р. 1854 головна виграна 100.000 зр. припала на сер. 1844 ч. 10, друга виграна 10.000 зр. на сер. 2270 ч. 33.

— **Підмоги** для навіщених елементарними нещастями. З квоти 1500 зр. удїленої на навіщених елементарними нещастями і огнями переслав Видїл краєвий видїлови повітовому в Золочеві 800 зр. до роздїленя поміж найбільше потерпівші громади, видїлови повітовому в Бібрцї 300 зр. до роздїлу після своєї волї, дальше громадам Усте, в жидачівскім повітї, Олексець, в борщівскім і Жукотин, в турчаньскім повітї по 100 зр.

— **В Перемишли** перервав ся дрот, що провадить електрику від улицї Мицкевица до Чарнецкого понад зелїзницю. О перерваний дрот пітнули ся чотири конї. Три вийшли цїло, бо сила електрична кинула їх лиш о землю, але четвертий кінь зломив ногу.

— **Крадежи у Львові.** Вчера, коли товпи публики глотили ся по церквах і костелах при плащаницях, бушували по кишенях злодїї і крали що їм попало в руки. Агенти полїцийні мали з тої причини обильне жниво і арештували кільканайцять злодїїв, прихоплених на горячім учинку.

— **Страйк міскої сторожи пожарної у Віднї.** Оногди висилали віденьскі стражники пожарні вісьмох відпоручників до свого начальства з доманганем, щоби змінено надто строгий реґулямін служби і підвисшено їм о 20 кр. денну платню. Крім того жадали старші стражники одного дня вільного в тиждни від роботи. Начальник сторожі у відповідь на сї домаганя задумав видалити зі служби старших стражників, що проводили страйкови, але цїла сторожа виступила против того і заявила, що всї будуть поступати солїдарно. І зараз всї стражники (числом 200) застановили службу. Заряд міста покликав піонїрів до служби пожарної, а всїм стражникам пожарним виповіджено службу.

— **Убийство.** З Залїщик пишуть нам: Дня 22 марта с. р. вечером, один вояк стаціонованого тут 32 баталїону стрільцїв пробив баґнетом другого вояка так нещасливо, що той погиб на місци. Причиною була — дївчина, в котрій оба любили ся.

— **Для вигоди подорожних.** Міністерство комунїкаций видало до всїх зарядів зелїзничих розпоряджене, в котрім звертає увагу на заосмотрене стаций і перестанків зелїзничих в смачну і здорову воду до питя. На кождій стациї в часї задержаня поїзду повинна бути обношена сьвіжа вода; місця з водою, приміром криницї, мають бути назначені відповідними написями і таблицями для інформациї публики; вкінци при поїздах особових, головно в порі лїтній, мають часто зміняти воду і переховувати єї все в чистих посудинах.

— **Крадїж в королївскім замку.** З Копенгаґи доносять, що служачий даньского короля Християна, украв з єго приватної каси 40.000 корон і утїк.

Господарство, промисл і торговля.

Добрі ради.

Біль зубів бере ся звичайно з того, що якийсь зуб єсть діравий. Від него переходить біль на другі зуби і чоловік запухає. На біль зубів майже нема иншої ради, як лиш або діравий зуб вирвати, або єго затроїти. Але не кождий може або й хоче бічи зараз з болячим зубом до доктора і длятого рядить собі сам, як може. Тим, що так роблять, скажемо, що всї ліки, захвалювані на біль

— Такого тут нема. Питай на Прядильній улици. Може там є.

Никифор пішов, заперши за собою двері. Трохим постояв зо дві мінути і понуривши голову, вернув домів.

Від того дня немов би єго що пригошилошило. Працював так як і перше, але нераз задумував ся без всякої причини, так як би єму хто шептав до уха: дім Степанової. За два тиждні до самого великого четверга він ще два рази був на Прядильнім переулку.

А в саму Велику пятницю, о першій годині по полудни бідна єго жінка, при помочи Ненилї, в кутику стодоли на соломі, привела єму дочку.

— Он, яка ти! — дорікала їй Ненила. — І в такій день. Іди-ж тепер по сьвященика, нї один тобі не прийде.

Обвинена лахами новонароджена дитина, жалібно пищала, немов докоряючи матери, чого привела єї на сьвіт.... Страшне було положене Афими, але й Трохимови не було лїпше. Поблягословивши дочку дрожачою рукою, він сам заплакав як мала дитина; єго помертвілі уста шептали молитву, але тота молитва була набором слів без думки; мисли путали ся і нещастному була одна дорога — смерть, там єго приймуть, а жінка з дїтьми нехай іде в сьвіт, поки єї шупасом не відішлють до родинного села.... А чийсь упертий голос заєдно звучить єму в ушах:

— Дім Степанової!

В ту саму хвилю, так як би стараючи ся заглушити той окаянний голос, доніс ся до слуху Трохима звук дзвонів: була вечірня, виносили сьв. Плащаницю. Огородники юрбою, з виїмкою Трохима, пішли до церкви; він лишив ся сторожити хати і Ненила поневоли остала при Афимі.

— Через тебе і до церкви годї піти — ворчала. — Та й гріх іти тепер від тебе в дім Божий! Ось маєш і Великдень.... чого ревеш, хто-ж тому винен? І найшла час, хоч би два дни пождала!

Вернули ся огородники. Трохим, котрому лишив ся в кишени послїдний пятак попросив старшого, аби єму дозволив піти в церкві сьвічку поставити. То була правдива лепта євангельскої вдовицї!

— Іди, то Боже дїло....

Полишимо на час нещастного Трохима і вернемо до нашої Пелагії Яковлївної.

Ранком в страстний четвер в єї домі скінчила ся передсьвяточна робота: чисто вимитий поміст аж лищав, нїгде нї порошинки, всьо вичищене, вибілене; одні занавіси треба було ще завісити на вікна. Тої важної роботи не хотїла Семенова поручити нї Василисї нї Анфісї Матвіївній: сама, конче сама. Дві перші повісила сама, а при третїй лучилась пригода: занавіса зачіпилась на цвіт, що стояв на вікнї, Пелагія Яковлївна хотїла поправити та похитнулась і була би упала з крісла, коли-б єї не задержала Анфіса Матвіївна. Мала то вправдї річ, але Степанова не могла зробити через три мінути нї кроку. Не зломила ноги, нї вивихнула, лише — нї як то кажуть — протягнулась їй жила... а все таки на погу не можна було ступити.... Так перемучила ся цїлу пятницю. В суботу їй полекшало, зимна вода зробила своє, але іти на утреню не було що й думати....

— Матїнко моя, а що-ж ми будемо робити? — голосила Анфіса Матвіївна.

— То що й все — відповідала Степанова — ти з Василисею ідїть на утреню, Никифор понесе сьвятити паску, а я лишу ся. Що-ж робити, не дозволив Бог бути на утрени — помолю ся дома....

— Та як ви самі останете?

— От, невидальщина! Чого-ж менї боятися? Або то перший раз! Никифор замкне ворота, а я всї двері.... Сорок лїт тут живу, як у Христа за пазухою.

Спокій Степанової удїлив ся і єї домівникам; нїкому з них не прийшло до голови, що она сама, самісенька в хатї, виставлена на небезпечність. Єї розпорядкам нїхто не супротивляв ся, немов би так і мало бути.

Смеркало ся. Никифор замкнув віконницї; Степанова, кулїчки засьвітила при помочи Анфіси Матвіївни лямпи у всїх комнатах, накрила стіл, заставила єго мясом, крашанками і т. ин. Вибила десята година; коло одинайцятої Анфіса Матвіївна і Василиса прибрали ся по сьвяточному; Степанова виймила з форми паску, положила єї на тацу з крашанками і завязала в чистий обрус. Никифор пішов збирати ся. В морознім воздусї роздав ся віддалений гук гарматного вистрілу, на него відозвав ся десь звук дзвона, за ним другий, третий і ось відкликнули ся знакомі голоси дзвонів в Покровскій церкві.

— З Богом, з Богом! — сказала Пелагія Яковлївна, проводячи своїх домівників до сїний. — Помолїть ся і за мене грішну....

— Не перестудїть ся, Пелагіє Яковлївна!

— Не бійте ся, нїч тиха.

— Щасливо оставайте, Пелагіє Яковлївна! — додав Никифор, замикаючи ворота.

Степанова вернула ся до комнат. В них панувала мертва тишина; ледве доносив ся звук дзвона через подвійні вікна і щільно заперті віконницї. Дійшла до своєї спальнї Пелагія Яковлївна, засьвітила малу воскову сьвічку і держачи єї в лївій руцї опустила ся на колїна.

— Воскресенїє Твоє, Христе Спасе, Ангели поють на небесїх — шептала она півголосом — і нас на земли сподоби чистим сердцем Тебі славити.

Дві ясні і чисті як Божа роса сльози викотили ся з очий Степанової і она опустивши голову задумала ся.

— Чи причастний ти, мій любий, сьвятому Воскресенїю? — думала она, згадавши о покійнім мужу. — Чи маю я грішна за тебе молити ся, коли ти за мною помолиш ся?...

В сусїднїй комнатї скрипнула дошка в помостї, цїлком так як колиб хто на пальцях тихим ходом наближав ся до двериий. Не підводячись з колїн, Степанова прислухувалась. Єї торжественний настрій збільшав ся з кождою хвилею: то нїхто як лиш єї покійний муж прийшов на сей сьвіт, щоби відповісти жінцї на єї привіт: „Воістину воскрес!“

Втім радістно загули дзвони а до них прилучив ся гук гарматних вистрілів. Підняла ся з колїн Степанова і з сьвічкою в руках пустила ся до другої комнати. На самім порозї перед

зубів, не придатні до нічого; в найлїпшім случаю успокоюють біль на якийсь час. Отже замість уживати тих лїків і до того ще платити за них добре, найлїпше есть взяти в рот горячої води, так горячої, як лиш можна удержати в роті і перехилити голову в ту сторону, де болячий зуб, щоби вода в него зайшла, відтак виполокати зуб і взяти знов чистої води. Біль дїравого зуба походить найчастїйше з того, що до него дістане ся якась частинка страви і там разить нерв. Через полокане та частинка вийде і нерв успокоїть ся та перестане болїти. Горячої води треба кілька разів брати в рот. Коли-б і то не помагало, то взяти дрібку чистої вати і вмочити еї в розпущену кислоту карболеву (5 частий карболевої кислоти на 100 частий води, можна дістати в аптиці за кілька крейцарів, лиш треба жадати 5-процентової), або в олїєць звоздиковий (можна купити також в аптиці), звинути вату в кульочку і вложити в дїравий зуб. Коли не можна відразу пізнати, котрий саме зуб болить, то найлїпше поковтати по зубах один за другим чимсь твердим н. пр. якоюсь зелїзною штабкою, ключем і т. п., а тогди зараз почуе ся, котрий зуб як-раз болить. Коли-б лице і око від зуба запухло, а на яснах робив ся якийсь боляк, то треба заедно брати в рот теплу воду, або вар з зіля шальвії і тим прискорити пропукнене боляка, а на лице треба класти теплі оклади н. пр. торбинку з грітим ґрисом. Але найлїпше зі всего дбати про то, щоби мати здорові зуби. Як то треба робити, розкажемо иншим разом.

Коли розпочинае ся виховане дитини? Від тої пори, коли она прийде на сьвіт. Родичі, що бажають щастя своїм дїтем, що хотять мати з них потїху, а на старість підпору та раді би, щоби їх дїти вирастали їм і свому народови на честь і славу, повинні добре на то памятати і зараз від першої хвилї, скоро немовлятко прийде на сьвіт, виховувати его старанно і розумно. А хто-ж мае виховувати немовлятко? Так само отець як і матїр, не лиш сама матїр, котра навіть ще й в перших місяцях житя дитини буває слабосильна. В самих перших початках житя дитини, треба виховувати еї тїло, значить ся треба дбати о то, щоби она була здорова, отже передовсїм треба уникати всего, що може дитинї пошкодити. Але скоро дитина зачне вже й умом розбивати ся, скоро перший раз промовить слова — мама, тато, треба вже виховувати і еї духа. Родичі повинні поставити собі за цїль свого житя, щоби як найлїпше, як найкрасше виховати свої дїти. Того особливо у нас потреба, бо брак вихованя дїтий і нашім народі есть причиною нашого упадку і лиш в добрім вихованю молодшого поколїня спочивае красша будучність нашого народу.

Мішанки траз. Хто хоче мати добру сіножать, повинен засіяти еї дібраною мішанкою трав; в які мае добирати трави, пізнасть найлїпше по тих, що ростуть дико по межах або край поля і т. д.; повинен сїяти як найранше, на добре підготовленім ґрунтї, рівно, засів мілко вкрити і привалкувати. В цїннику насінь „Банку рільничого у Львові" на 1896 р. знаходимо слїдуючі приписи щодо роблення мішанок з трав: 1) На ґрунтах ситних, глинястих або глинковатих: Конюшини червоної 2 кільо, конюшини шведскої 1 к., тимотки 2 к., гребенячки 2 к., костеряви луговоі 20 к., райґразу англїйского 4 к., грястиці (собачки) 4 к., вибіжки лугової 2 к., китника лугового 10 к., вики плотової 3 к. — всего разом 50 кільо на морґ. — 2) На ґрунтах піскувато-гливястих або глинясто-пісковатих: Конюшини червоної 3 кільо, тимотки 4 к., гребенячки 3 к., костеряви лугової 8 к., вівсику золотистого 6 к., райґразу англїйского 8 к., грястички 6 к., вибіжки лугової 2 к. — всего разом 40 кільо на морґ. — 3) На ґрунтах пухких пісковатих на долах: конюшини шведскої 2 к., тимотки 4 к., костеряви лугової 10 к., довгої 12 к., чевонавої 3 к., вибіжки лугової 2 к., китника лугового 2 к.— всего разом 35 кільо на морґ.

Виганяти вівцї з сухої пашї відразу на зелену не добре, бо они чистять ся тогди рідким і слабнуть; длятого треба їх ще якийсь час годувати сухою пашею, коли зачинають ходити на зелену. Так само не добре приводити їх відразу з зеленої пашї на суху.

Що робити, щоби кури не перескакували через пліт на грядки? З весни особливо люблять кури перескакувати через пліт на грядки і там порпати ся та визбирувати зерно. Щоби они не перескакували треба так зробити: Вбити в деякі коли в плоті кільки на долоню або дрібку висше від плота, але з тої сторони з котрої кури скачуть, і кінцями тих коликів перетягнути вдовж цїлого плота тонку, але міцну нитку (ще лїпше дрот, але тонкий, щоби его кури не видїли) і добре еї натягнути. Нитка або дріт мусять трохи від плота виставати на бік. Кури, як звістно, не перелїтають відразу через пліт, але насамперед вилїтають на пліт а відтак злїтають з него на другий бік. Коли отже курка схоче вилетїти на пліт, то спинить ся об нитку або дріт і спаде назад на землю.

Кілька квочок близько себе не треба насаджувати, бо они часто бють ся і розбивають покладки та міняють свої гнїзда, а нераз і дві квочки сїдає на одно гнїздо, а друге стоїть порожне.

Ранну редьковку засївають в теплих скринях вже в січни, але в ґрунті садить ся еї в цьвітни а до шість недїль можна вже виносити еї на торг. Редьковка любить ґрунт пухкий і ситний, але не сьвіжо згноений. Щоби мати заедно молоду редьковку, треба садити еї що недїлї, найлїпше рядками між салатою, капустою або цибулею, бо тогди сонце еї не так палить. Зернятка треба садити на цаль глубоко, а на 4 цалї одно від другого; они сходять вже четвертого дня. Редьковку треба пильно підливати. Коли дістане 5 або шість листків, тогди найлїпша; старша стовбуріє.

Знаменитий кіт до лямп, до вправлюваня в колодки ножів і вилок або таких знарядів, котрими робить ся щось в огни, як н. пр. погребачі (гачки), кліщі і т. д. можна зробити собі в той спосіб: Гончарске олово товче ся дуже мілко і мішае ся з глїцериною на густу масу. Тою масою наповняе ся отвори в колодках і зараз випрабляе ся в них ножі, вилки і т. д. Кіт сей тверде дуже борзо і длятого треба его лиш тілько розробляти, кілько на раз потреба. Гончарского олова (з нїмецка „глейта" — Glätt-, Bleiglätte) і глїцерини можна купити в торговли материялів. Гончарске олово — суть то жовті або жовтаво-червоні грудочки, котрі відходять при витоплюваню срібла з руди, або котрі роблять таки штучно. Гончарского олова уживають гончарі на поливу до горшків.

Нові винаходи. Якийсь Нїмець, Альфред Сайрот, придумав сїрнички з паперу, котрі так само добрі, як сїрники з дерева, але значно дешевші і лекші, що мае важність при їх вивозї. Сїрнички ті можна робити руками або машиною: напускае ся папір стеарином, тре ся на вузонькі паски, котрі відтак скручуе ся, перепускае ся через горячу рурку, щоби злипли, наконець ріже ся рурочки на куснї, так довгі як мають бути сїрники і наконець робить ся головки так, як в звичайних сїрниках. — Промисловець Дамес в Берлинї придумав знов шафу до ратованя людий підчас пожару. Коли в якійсь каменици горить, а сходами вже не можна втїкати, то присувае ся шафу до вікна і отвирае ся двері від неї, мовби віко, котре спирае ся на вікно. На віку есть прилад з кошем на шнурах. Кіш спускае ся за вікно і висить безпечно. Аж коли в него влїзе яка особа і потягне за шнурок, він відсуне ся трохи від стїни, аби не зачіпав о ґзимси і спускае ся на землю. Коли в комнатї есть кількоро людий, то можуть кіш підтягнути до гори і так само спустити ся.

нею стоян блїдий ям смерть селянин в старім кожушку....

— Христос воскрес! — сказала до него спокійно Пелагія Яковлївна, цїлуючи его трикратно в чоло.

Ті два слова, то цїловане приголомшили Трохима як грім з неба. Топір, що взяв его з кухнї, випав з его правої руки і він ридаючи, упав Пелагії Яковлївній до ніг. Старушка приглядалась єму без найменшого страху.

Він ще смерком дістав ся до саду Степанової і притаїв ся в корчах. Щасте єму сприяло; з саду, нїким незамічений, він вкрав ся до сїний а звідси як Степанова провожала своїх домівників, заліз у кухню.... В кухни найшов топір коло купи наколених щипок. Тут знов притаїв ся: чув як Пелагія Яковлївна пішла до спальнї, а там — всьо утихло. Тихонько ступаючи зайшов Трохим до їдальнї.... Его змішала ярко горюча лямпка.... Іде до салї і чуе дрожачий голос Пелагії Яковлївни, що стоячи на вколїшках, молилась.

Назад дороги нема, а старушка в его руках; за дві години можна всьо зробити і перед кінцем служби утечи через паркан в сад!... А есть чим поживити ся.... Ось в спальни комода, куфер, а на куфрі скринка, мабуть з грішми.... Розбійник ступив крок наперед — і в сїй хвили на встрічу єму виходить безборонна, як дитина, безпомічна старушка, в білім чепци і в капотї, цїлком як покійниця.... Она не кричить, не кличе помочи, а з радістним лицем цїлуе его, окаяного, як рідного сина і говорить: „Христос воскрес!" О, нехай і жінка і дїти умирають з голоду; сам Трохим піде на Сибір, але его рука не підойме ся на ту сьвяту женщину.

— Занеси топір на місце — сказала она лагідно — і потім розповідж менї, як ти сюди зайшов і чого?

Трохим заніс топір до кухнї і понернувши, знов упав на колїна.

— Досить сину, встань! — сказала Степанова. — Видко твоя біда тяженька, коли ти в гой сьвятий день відважив ся аж на такий учинок. Оповідж менї, як рідній матери, Бог сьвідок, що я тебе нїкому не видам.

Їй було не вірити! Трохим розповів всьо до слова.

— І нарта було з-за того іти на гріх! — усьміхнула ся Степанова. — Погоди трохи, — сказала і налягаючи на ногу пішла до спальнї. Забрязчали ключі, заскрипіли замки і за десять мінут вернула Пелагія Яковлївна.

— Ось, на тобі сто рублїв на податок, решту віддай жінцї....

— Матїнко моя рідна! Ти ангел Господний — плакав Трохим.

— На тобі ще двайцять пять рублїв на хрестини.... Дочку я охрещу і позавтра прийду до тебе до огорода....

— Що-ж ви робите, матусю!

— Возьми ще кусник шинки — она відрізала великий шмат шинки і додала до него кілька яєць — розговій ся, лише жінцї не давай, бо їй пошкодить.

Трохим обсипав еї руки попілуями.

— Дякуй не менї, а Христу Спасителеви, а тепер іди з Богом; я сама тебе проведу.... З саду суть ворота до переулка.... Они забиті, але ти їх отвориш. Ну, іди з Богом, Трохиме, Бог з тобою. А на другий день сьвят я буду у тебе певне.

Она перехрестила Трохима, що як би заморочений вийшов в сад, найшов ворота, відбив гвоздї і бігцем пустив ся домів....

А Степанова спокійна і вдоволена більше як він, вернула до комнати і знов молилась; горячо, щиро, а еї молитва була тепер подякою і радостию і она чула, що душа еї чоловіка тут, з нею.

За дві години вернули Анфіса Матвіївна, Василиса і Никифор. Похристосували ся і дістали подарунки.

— Не скучно вам було?

— Я не була сама, зі мною був мій ангел Хранитель.

Сїли розговітись. Анфіса Матвіївна аж охнула: половини шинки нема!

— Буде з тебе! — сьміючись відповіла Степанова, сїдаючи за стіл. — То я соблазнила ся — і согрішила!...

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 4 цьвітня. На внесене сенатора Мільярда, котрий сказав, що похід до Донґолї і димісия мінїстра справ заграничних Бертельота его непокоїть, ухвалив сенат 155 голосами против 85 вотум недовіря правительству. По тім відрочив ся сенат аж до 21 цьвітня.

Рим 4 цьвітня. Opinione доносить, що в мінїстерстві справ заграничних не знають нїчого о якімсь з'їздї мінїстра справ заграничних Сермонета з льордом Сельсберім, котрий мав би відбути ся в якімсь портовім містї в Лиґурії.

Венеция 4 цьвітня. Приїхав тут король шведский.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

Трава медова
(Nolcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского **Борівна**, насїне сьвіже і певне **на** ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска дуже добра ростина, раз засїяна триває кілька лїт. Один корець враз з міхом коштує **4 зр. а. в.**, при закупнї нараз **10 кірцїв** додає ся корець, безплатно — на вагу 100 кільо **30 зр.** Замовленя виконує **І Бульсевич**, склад насїня в **Бохни**. 25

Інсерати

(„оповіщеня приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазети Львівскої“ принимає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Берненьскі

СУКНА

Материї модні

і РЕШТКИ.

Найдешевше жерело закупна найґустовнїйших і найлучших фабрикатів.

Жадати належить

богатих колекций найновших материй весняних і лїтних, камґарнових, шевіотових і найлучшого льодену зі складу ц. к. уприв. фабрик товарів з найлучшої вовни і сукна виборового у

МОРИЦА ШВАРЦА
в Цвіттау (Берно.)

Всякі сукна уніформові **для товариств.** 27

І найменшу скількість висилає ся. Неподобаючий ся товар приймає ся назад. Взірцї франко. Висилка за побранем.

Тисячні признаня.

Взірцї на котрі нїчого не замовляє ся, прошу звернути.

Правдиве, если золотисто лякерована пушка має на червонім поли повисшу марку охоронну.

Правдива, мити ся даюча
фрацуска
маса підлогова

есть найлучшим і найдешевшим средством домовим до запущаня паркетів, підлог мягких лякерованих і повлечених іліполеум. Сохне сейчас і дає без щітки зеркальний полиск. На складї безбарвна, ясно-жовта, жовта, темно-жовта, червена і оріхова.

Цїна за пушку 1 зр. 60 кр., 85 кр. і 45 кр. Одинокий продуцент

Schneider & Comp.
Віденъ V/2.

До набутя: у **Вольфа Чопа у Львові,** Тадея Шарфа, Владислав Брах в **Тарнові,** Гіполит Скворонький в **Тернополи,** Теофіля Яблоньского в **Дрогобичи,** І. Костеркевича вдови в **Новім Санчи,** Лехицкого і Костеркевича в **Стрию,** Озіяса Айснера і Льва Букетиньского в **Самборі** Райм і Фрідріх, Друбнер Роман в **Кракові** і у всїх більших торговлях корінних, дроґуериях і складах фарб. 40

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах ориґінальних.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсї данім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До ефект, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.